

Sygn. akt II CSK 304/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa D. K. i S. B.
przeciwko Powiatowi S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanego na rzecz powódek łącznie kwotę 5400,-
(pięć tysięcy czterysta) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego Powiatu S. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 czerwca 2016 r., którym zasądzona została od pozwanego na rzecz powódek D. K. i S. B. kwota 249 949,47 złotych z ustawowymi odsetkami, oddalone powództwo w pozostałym zakresie i zasądzone koszty postępowania. Podstawą rozstrzygnięcia były przepisy ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (tekst jedn. Dz. U. z 2004 r., poz. 256 ze zm., dalej jako u.s.o.), odnoszące się do dotacji przysługującej od pozwanego za lata 2011-2012 P. w S., prowadzonemu obecnie w formie spółki

cywilnej przez powódki. Oddalając apelację pozwanego Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i oceny prawne Sądu Okręgowego.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa materialnego, tj. art. 90 ust. 3 u.s.o. przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że powiat dla ustalenia dotacji przysługującej szkołom niepublicznym o uprawnieniach szkół publicznych, obowiązany jest - przyjmując wydatki bieżące ponoszone przez najbliższy powiat na prowadzenie szkoły publicznej danego typu lub rodzaju - uwzględniać jednocześnie typ i rodzaj szkoły, oraz że powiatem najbliższym jest powiat położony na terenie tego samego województwa, co powiat ustalający dotację; naruszenie tego samego przepisu przez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu bez ustaleń, że wydatki ponoszone przez powódki w 2011 r. na kierunkach medycznych były znacznie wyższe niż na kształcenie na innych kierunkach w szkole powódek, koszty utrzymania szkoły powódek są porównywalne z bazą podobnych szkół w K., a także, że Powiat K. jest najbliższy wobec Powiatu S.. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 233 § 1 w związku z art. 382 k.p.c. przez przyjęcie za własne sprzecznych ustaleń faktycznych bez dokonania rozważań merytorycznych w tej kwestii. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódki wniosły o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik strony pozwanej nie zawarł uzasadnienia wymaganego przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. W końcowej części uzasadnienia samej skargi zawarł tylko oczekiwania, że „w niniejszej sprawie konieczne jest...” i w dwóch punktach, bez wskazania podstawy prawnej: po pierwsze, zadał pytanie o rozumienie niektórych przepisów

i pojęć w nich zawartych w ustawie o systemie oświaty; po drugie, uznał za potrzebne rozpatrzenie prawidłowości zastosowania art. 233 § 1 w związku z art. 382 k.p.c. w okolicznościach rozpoznawanej sprawy.

Sformułowanie wniosku świadczy o niezrozumieniu istoty skargi kasacyjnej oraz o zupełnym zapomnieniu, jak od lat, w sposób znany i ustabilizowany orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz doktryna postrzegają przesłanki wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej.

Według art. 398⁹ § 1 w pkt 1-4 k.p.c. może to nastąpić albo dlatego, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, albo że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, albo zachodzi nieważność postępowania, albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Kwestie, które przedstawił pełnomocnik strony powodowej nie mieszczą się w żadnej z tych kategorii, zwłaszcza że nie zostały w najmniejszym stopniu rozwinięte przez profesjonalny wywód prawny oparty na orzecznictwie i doktrynie, a potrzebnego uzasadnienia wniosku nie może zastąpić uzasadnienie podstaw kasacyjnych, gdyż rozpoznając wniosek Sąd Najwyższy nie zajmuje się stroną merytoryczną ani zasadnością rozstrzygnięcia sprawy. Skarga nie może również dotyczyć ustaleń faktycznych lub oceny dowodów, jako że nie mogą to być podstawy kasacyjne (art. 398 § 3 i art. 398 § 2 k.p.c.). Nie zostały więc wykazane żadne przesłanki uprawniające do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.